

Cartes

A Ada Colau,
alcaldessa de Barcelona
francesc A. Picas. La Jonquera.

Sincerament, ens ha indignat quan ens han explicat que l'alcaldessa de Barcelona, amb tota «carassa», ha esmicolat la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, princesa de Barcelona.

Si Ada Colau hagués estat alcaldessa el 1936, durant el govern de Lluís Companys, fa sospitar que vestida de milliciana, amb mocador vermell i negre al coll, hauria recorregut tots els temples de Barcelona amb una teia encesa, a les mans.

Quan l'Ada tanqui els ulls d'aquesta vida, si no rectifica, no la deixaran entrar al Cel. Aquell cel en el qual ella no creu. Mentre a la terra els seus satèl·lits li erigiran un monument amb les pedres enderrocades del Santuari de la Mare de Déu de la Mercè.

La por de Rato, que guarda la vinya
Màrius Viella . La Bisbal d'Empordà.

De ben segur que en tots els partits polítics hi podem trobar personatges que la seva doctrina ens pot fer dubtar a l'hora de votar i reflexionar com voldríem que fóra el nostre país; però es dona la circumstància que el PSOE ja m'ha posat a prova, i no m'ha convençut amb el govern de Rodríguez Zapatero, per mentider i fals; però resulta que el PP, del qual no veig el perquè de la majoria absoluta de què gaudeix, si no tinc en compte la descendència de la majoria dels seus votants, fills, néts i simpatitzants nostàlgics de la base del franquisme militaritzat, que fa tots els mèrits per desqualificar-se per ell mateix, enarborant l'estendard de la corrupció amb personatges com algun ministre que en aquests moments estan en actiu en els diferents ministeris, defensant als corruptes de la seva llopada, que són molts i coneguts per tothom. Quan un té por perquè se sent amenaçat, vol dir que té algun pes a la consciència (si és que en té), i sap que algú ha sortit perjudicat de la seva funció o gestió, que en aquest cas de Rato, són milions de ciutadans, que si la justícia no considera que tots som iguals davant la llei i la justícia, n'hauré de pagar la ficada de mans a la caixa de Bankia i també la ficada de Blesa, ambdós grans amics oblidats de José María Aznar, i sembla que desconeguts de Rajoy.

Si el Sr. Fernández Díaz hagués declarat al Congrés que havia aconsellat a Rodrigo Rato que es pagués la seva custòdia i la seva seguretat amb els diners que els seus càrrecs li han permès embutxacar-se, de ben segur que s'hauria guanyat la glòria del cel, però les seves explicacions el fan còmplice de la corrupció que encobreix el seu govern, des del moment que ningú diu el que sap, ni el que pensa.

Catalunya, per anar malament, no necessita aquesta classe de gent, de ben segur que ja hi sap anar sola, i és per això que en els propers comicis del dia 27-S, els catalans tenim la gran oportunitat de dir a tot el món que volem ser un país lliure de samarugues (sangoneres), i lliure per administrar els nostres drets i les nostres obligacions, anant tothom a votar, donant suport al Sí-Sí del 9-N.

Girona als ulls de les viatgeres (S. XIX-XX)
Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque. Torroella de Montgrí.

La història des d'un punt de vista femení és difícil de trobar-la en un passat. Per això, és d'agrair l'exposició Girona als ulls de les viatgeres (S. XIX-XX), que té lloc al Museu d'Història de Girona. És la visió de vint-i-cinc

dones estrangeres que durant els segles XIX i XX van visitar Girona, soles o acompanyades, visita de la qual van fer un testimoni en forma de relat o descripció, ja que, com a dones viatgeres, explicaven les seves vivències a través de la literatura. Van ser pioneres en un moment, comparat amb el nostre, en què les dones que viatjaven eren poques i quan el turisme femení només comprenia dones pertanyents a les classes acomodades. Tal com es pot llegir als panells informatius: al segle XIX el viatge era una esfera tradicionalment reservada als homes. Ara al segle XXI ningú dubta que les dones siguin tant o més viatgeres que els homes, tot i que encara hi ha països on el fet que una dona viatgi sola pot arribar a ser una experiència perillosa.

Per il·lustrar aquest tema hi ha una pintura de l'artista polonesa Mela Mutermilch, L'Onyar a Girona (1914). Quadre que es pot veure normalment al Museu d'Art de Girona. També hi un quadre de la pintora Maria Jesús de Solà, que representa dues dones que viatgen. M'ha agradat veure'l perquè va ser professora meua de dibuix. A més a més d'explicar-nos qui eren aquestes viatgeres, podem veure-hi objectes que ens ajuden a situar-les en el seu temps: un cotxe antic, objectes personals, càmeres fotogràfiques i fotografies antigues, diaris de viatges... Per tal d'ambientar-ho tot molt millor, hi ha vestits d'època, que han estat cedits pel Centre de Documentació i Museu Tèxtil de Terrassa.

Tot plegat, fa una dada més per conèixer millor Girona a través d'aquesta exposició, que acaba el dia 27 de setembre.

Mare de Déu

del Mont

Carles Mallart. Girona.

El diumenge 9 vàrem anar junts amb una família russa a la Mare de Déu del Mont, un indret inigualable la titularitat del qual des de fa més de 700 anys és de l'Església, i on fa 300 anys Mn. Cinto Verdaguer es va instal·lar per inspirar-se. Varen quedar parats de l'extraordinària bellesa de l'indret malgrat les dificultats dels més de 19 quilòmetres d'accés conegut per tothom. El complex està ben gestionat per un Patronat però són de sobres conegudes les dificultats per nodrir de fons econòmic i poder mantenir i incrementar dotacions. Les vistes imponents de l'Estany de Banyoles, la badia de Roses, el pantà de Boadella, les muntanyes que llinden amb França i tot un seguit d'elements a quin millor. Creguin-me que val la pena.

Devia fer com dos anys que no hi anava i segueix latent el problema de l'accés des de Can Vilà de Navata. Els primers 9 quilòmetres són relativament assequibles però, renoi, els últims 10 quilòmetres més o menys són amb «l'ai al cor». Se saben les dificultats d'eixamplar la carretera perquè pràcticament tot és pedra, però entenc que ara que tenim un president de la Diputació, Sr. Pere Vila, precisament de l'Empordà (de Llançà) -cosa que no passava de fa molts anys-, no se li poden demanar ni miracles ni grans inversions a la nostra Diputació, avui ningú va sobrat de recursos, sí és cert que s'espera una sensibilitat especial envers el complex i accés del Santuari del Mont. Amb petites aportacions anuals ben dirigides, tenint molta cura on es gasten els diners, podríem avançar en la bona línia.

Quan pujàvem, vàrem viure unes tres o quatre situacions extremes, ja que els que baixen s'arramben al sector muntanya (no hi ha més espai) i et diuen «passa»... en un tros que no arriba ni a un metre i mig d'amplada. Vàrem fer mans i mànigues per resoldre les situacions.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/08/21/cartes/739860.html?utm_source=rss